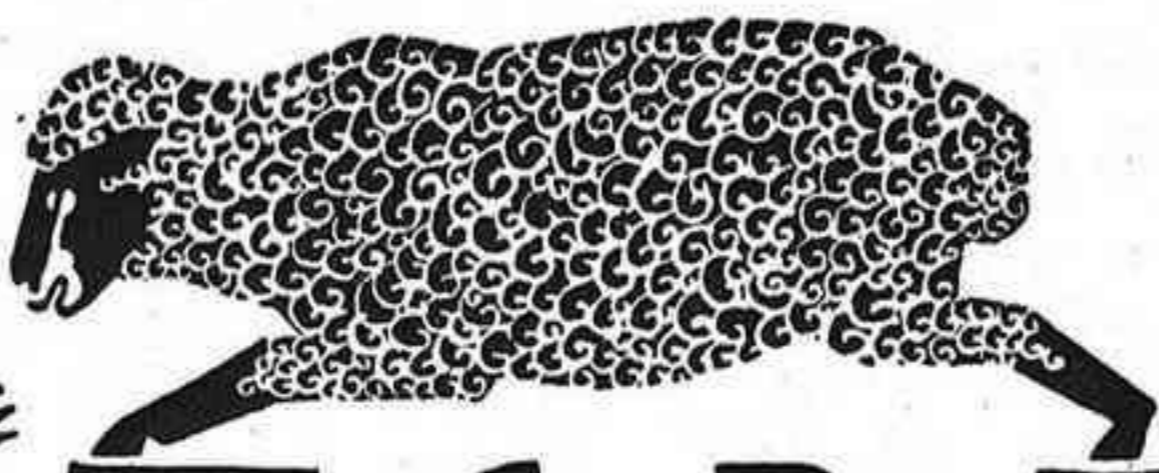

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

“El Be Negre”
s’ha quedat blau...
I aixó que han
guanyat els seus!

Any II - Núm. 61

Barcelona, 16 d'agost de 1932

Preu: 20 cèntims

“Pronunciamiento” comença amb P i acaba malament

Després de la sanjurjada

Llista dels no-detinguts

A la nostra Redacció—suposem que deu haver passat el mateix a les altres, de redaccions—hem rebut una infinitat de cartes, de telegrams i de cops (de telèfon, ei!), en tots els quals se'ns demana que, per aclarir i ordenar les informacions de tots aquests dies sobre el darrer pronunciamiento, publiquem una llista completa de totes les persones que han estat detingudes.

Ens sap molt greu no poder atendre el que se'ns demana: l'espai de què disposem no ens permet dedicar-nos a aquestes filigranes d'informació. En canvi, per facilitar la comprensió als nostres lectors i per estalviar columnes, publicarem una llista de les persones que no han estat detingudes—treball evidentment més fàcil i més a l'abast de la capacitat material del nostre periòdic.

Generals a detenir, queden només el general Pavia (per defunció), el General Motors i el general Barrera (per expressa recomanació del Paquito Aguirre).

Entre els ducs no detinguts, no n'hi ha cap que no ho sigui, de detingut.

Entre els marquesos, el Marqués del Duero i Marqués de Fabrica.

Entre els fills de marquesos, els nois d'Allella, els nois Fabra i els nois d'Olesa.

Entre els comtes, el del Montseny, el Puerto i Companyia i el comte de la Bugadera.

Entre els barons, el de Viver, el Baron Dandy i el Varo-nal.

Tampoc han estat detinguts els senyors Miliuan Iglesias, Lluís Duran i Ventosa, Manuel Santamaria, Bertran i Musitu, Bertran i Güell, Bertran de Quintana, Juanitu Marsans, Vidal Salvó, Monseñor Lisbona, Lluís Capdevila i el Doctor Iruira.

Tampoc no ha estat detingut el conegut autor dramàtic monàrquic senyor Ramon Vinyes, del qual es sospitava que havia volgut sublevar l'Aureanàutica de Sarrià.

—Quin fracàs! No haver pogut proclamar la monarquia ni al crit de Visca la República!

Com Alfons XIII va suportar amb cristiana resignació la desfeta dels “leales”

Koenigswart, 11 (Per cable subterrani). — En tenir notícia dels primers rumors del moviment del general Sanjurjo a Espanya, un redactor de l'Agència Wolff, que també prenía les aigües ferruginoses en aquest acreditat balneari, va córrer a l'hotel on s'estatja don Alfonso, per enterar-se de la marxa dels esdeveniments. L'ex-rei d'Espanya, atrafegadíssim, el rebé tot seguit a seu despatx.

—No puedo atenderle ahora—li digué en correcte txeco-eslovac, amb un lleuger accent espanyol, restes de l'amor que professa a la seva pàtria—, pero usted mismo observe y apunte.

I continuà tan atrafegat com

abans, rebent ràdios per un aparell de galena instal·lat expressament i ad hoc.

I l'enviat especial de Wolff a prendre les aigües, observà i apuntà. Gràcies a això l'Agència Wolff es pot apuntar aquest tant.

—Titit, tit, tit, titititit—feia el telègraf sense fils.

—¡Bravo! ¡Bravo!—deia don Alfonso—. ¡Esto va bien!

—Titit, tititit, tit, titit, tititit.

—¡Victoria!

—Han guanyat? Vaja l'enhorabona—féu l'enviat especial.

—No, no es eso. ¡Victoria!

S'obrí una porta i aparegué la cara de donya Victòria.

—¿Qué quieres, rey?

—Prepáralas, prepáralas, que nos vamos.

—¿Las infantitas?

—¡Las maletas, carajo! ¡Que volveremos a España!

—¡Oh, qué alegría! ¡A nuestra España! ¡Qué me dices!

I en un moment donya Victòria portà les maletes i hi anà ficant coses.

—Titit!—féu la ràdio—tit, titit!

—No te olvides aquellos calcetines viejos para Mario Aguilar, tan buen chico.

(Segueix a la pàg. 2, col. 1)

LA REVOLUCIÓ A CAN PICH

Un malentès de l'amo està a punt de provocar un desori

Tan bon punt dimecres al matí arribaren a Barcelona les primeres notícies de la sublevació militar, al mateix temps que les autoritats es llevaven per anar a ocupar els seus llocs d'autoritat, el President de la Cambra de la Propietat es llevava de pressa i corrents per anar a ocupar el seu de propietari.

En arribar a la seva propietat de la Plaça de Catalunya, el senyor Pich i Pon reuní tot el personal principal i subaltern i els féu un *speech* (i Pon):

—Espero— digué — que tots ocuparan els seus puestos com les autoritats, que han ocupat els seus puestos i com jo que ocupo el meu puesto. Jo no he desertat mai del meu puesto i per això us demano i ordeno i mando que no el deserteu vosaltres. No sabem encara com acabarà la cosa; però acabi com acabi. *El Dia Gráfico* i *La Noche* no desertaran del seu puesto, que és, ha estat i serà sempre al costat de les institucions.

—Jo, senyors— seguí dient —com el meu nom indica, he estat republicà de tota la vida; però abans que res, la pàtria (cop de mà una mica més avall del pit) és la pàtria (cop de mà una mica més avall del pit) jo sempre sacrificaré el que sigui encara que sigui la redacció d'*El Dia* i *La Noche*. No m'agraden els caragrats. Per això jo sempre he anat de cara al que manava perquè no em poguessin dir que la tenia girada. Espero que vos-

altres sempre estareu de cara a la caixa per vetllar per ella. *He dicho*.

Ara, que vinguin els *copin-cuos* que els vull parlar.

El personal subaltern sortí i Don Joan es dirigí a en Màrius:

—Màrius— li digué—, renta't els peus, que estem a l'estiu. Quan els tinguis ben nets...

—Es que...

—No em repliquis. ¿Qué vols dir?

—Que són els mitjons (i n'ensenyà uns que duia a la butxaca).

—Ah! ¿Qué saps de don Miliu?

—Que cada dia em fa riure més i el Toreski també.

—El Toreski? Si el que vull dir jo és don Miliu Barrera.

—No en sé res.

—Tu no saps res de res. I tu?

—preguntà a l'Utrillo.

—Ho preguntaré a l'Utrillo el viejo.

—Està bé; fes-ho, i fes-me un pèl i una ploma. I ara— digué el Màrius— vés a veure com està el sofà; l'espolpes i si convé li treus les taques; però que els sots augustos no se'n vagin! T'hi jugues el pa! M'escris ara mateix un article d'aquells teus desmentint que jo hagi dit mai que les fotografies que em vaig fer fer amb Don Miliu, Don Miguel i Don Alfonso siguin falses, perquè no ho són, i poses els diaris a la disposició de les noves autoritats i de les augustes persones. A primera plana el retrat...

—Però, don Joan, és que el moviment ha fracassat!

—Ah! Ha fracassat? Doncs visca la República i duru con ellos!

—Demandareu que els fusellin.

—I ara! Tu em vols perdre! ¿I si no els fusellaven i un dia o altre tornaven a manar? ¿Qué em vols fer perdre totes les influències? Això es demana el dia abans de la *ejecución* o millor el dia després. Res... un articlellet d'aquells teus, molt republicà i molt radical i molt literari. Pots titular-lo, per exemple: «La República ha sido agresionada pero ha salido ileasa». Però res de compromisos, que tó, si no et vigilessin acabaries per comprometre'm.

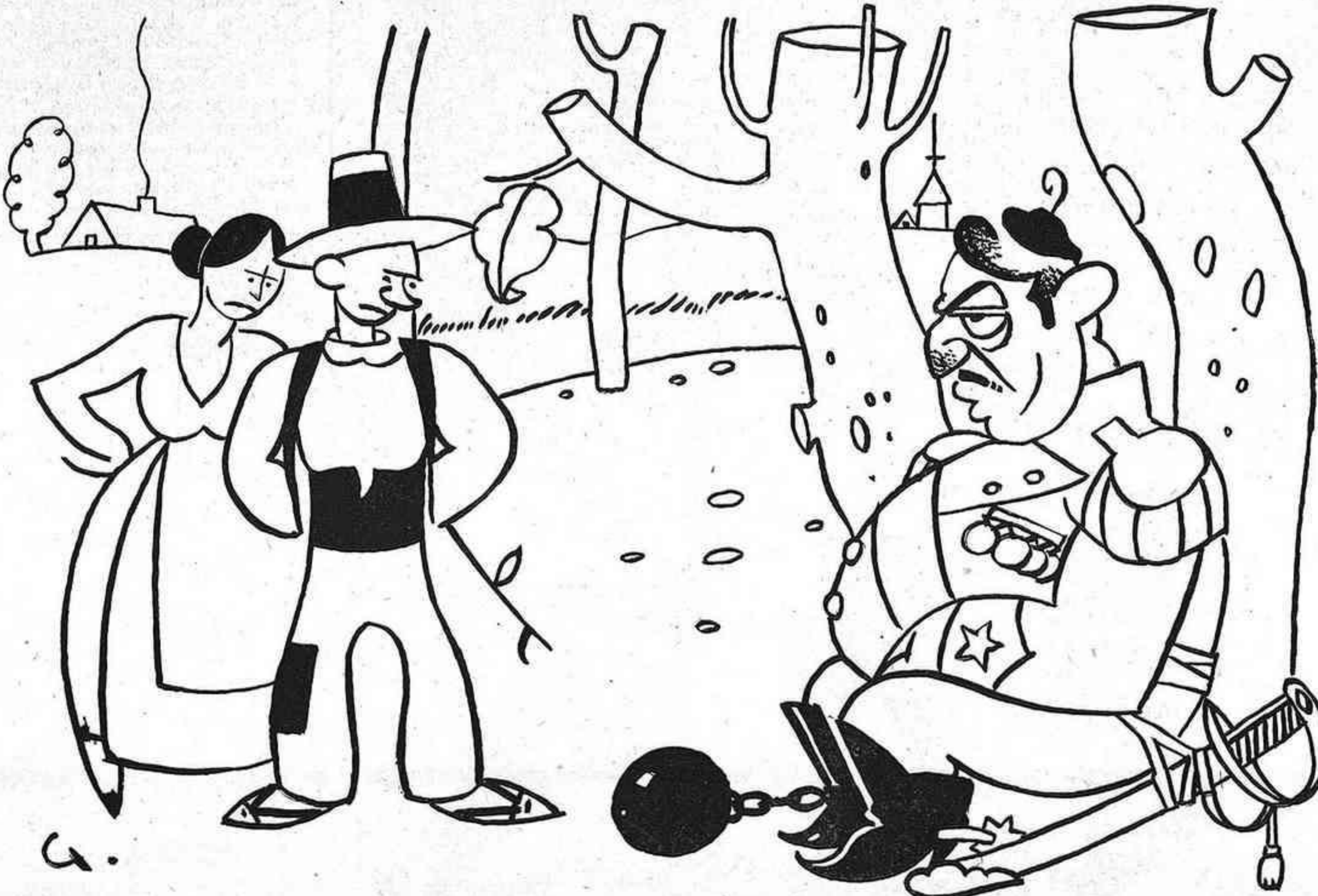
—Cregui'm, don Joan...

—Res..., res... Sempre seràs pobre i honrat. Per viure s'ha de saber nedar i guardar la roba, i tu no en saps.

En Màrius, aleshores, per demostrar-li el contrari, li ensenyà els mitjons que duia a la butxaca.

—Carai!— digué don Joan fent acció de fer petar els dits però amb el nas entremig—. És veritat! Però, escolta, com t'ho fas per deixar-los tan ben colotats?

—Es de tant escriure.

—Pobret! quina pena em fa!

—Sí, una pena de mort.

Damunt l'uniforme militar duien granotes...
Les granotes demanaven Rei.

Notes de Societat

Les platges del Nord, abans tan animades, han perdut aquest any tot chic i tota distinció. Ha estat inútil que el temps, modificant els seus primers propòsits, hagi volgut donar una sorpresa a les nostres elegants. Pots ser algunes demí-mondaines s'hi hauran deixat enganyar. El chic, el veritable chic, la distinció, la noblesa de la sang i dels pergamins, ha comprès, però, que el Nord havia perdut tots els seus encisos.

Aquests dies, er canvi, es veuen concorregudíssimes les galeries i els patis de passeig de les presons de més to. Les nostres elegants, els més brillants joves de la nostra societat, els generals d'un *pedigree* més immaculat, discreten a l'hora del te, en mig de les onades dels més aristocràtics perfums de Motynena, Jeanne Lauvin i Varon Dandy.

Les toilettes tenen aquesta temporada una tendència a imitar el decorat de portes i finestres. Els quadres en negre damunt fons blanc, rosa pàl·lid o xampany Codorniu dolç, fan veritable furor. Païames a ratlles transversals i casquetets guarnits d'un número al davant, donen un aire de distinció suprema. Els mitjons Molfort's han estat bandejats del cercle aristocràtic per excessivament populars.

Extremant una mica la nota, l'escultural duquessa de Riotinto de los Camarones, porta un sol motiu de reixeta col·locat coquetonament a la falda. Però aquesta moda no és aconsellable més que a senyores de proporcions superiors a les normals.

FERNANFLORINATA

I el rei reia...

(Ve de la 1.ª pàg.)
 —Tit! tit-tit-tit-tit. Tititit...
 —A Pichi Pon le traeremos el cepillo de dientes usado del mayordomo; será como si fuese mío, porque el mío está todavía en buen estado.
 —Titit, tititit, tititit, tit...
 —¡Ese Sanjurjo! ¡Qué redajos!
 —Tit tititit-tit, tit-tit!
 Entrà un duc.
 —Señor, el hierro.
 —¡Ja! ja! He venido a tomar hierro para coger fuerzas. Qué mano de hierro!
 I es va beure una copa d'aigua ferruginosa.
 —No te olvides el cetro y la corona.
 —¿Dónde están?
 —El cetro, en el paraguero y la corona en la percha.
 —Ah!
 —Tit, titit, tit, titit... tit, tit, titit...

Donya Victòria anava posant-ho tot a les maletes amb aquella traça de la persona que sap fer-les. Don Alfons tocà un timbre i es presentà un altre duc:
 —Escribe a Alfonso Carlos que no hay nada de lo dicho; que si quiere algo, que venga, que nos lo haremos.
 De sobte, però, la ràdio començà:
 —Cuic... ui... ui... ui!
 —Demonio, ¿qué es esto?
 —U-ii-ii-ii!
 —No pongas todavía el cetro y la corona.
 —U-ii-ii-ii! ai, ai, ui, ui!
 —Eh? ¿Qué es eso? Victoria!
 —L'enhorabona—digué amatent l'enviat especial de Wolff.
 —¿Qué enhorabuena, ni ocho cuartos! Victoria, no es victoria, sino derrota. Nos han trincado a Sanjurjo y su ejército de generales.
 —Maldición — féu la ex-reina.
 —¿I ahora qué hacemos?
 —Mala pata... tráeme el hierro—digué a un dels ducs.
 El duc li portà una clau perquè la toqués.
 —No, el agua ferruginosa, que va por dentro.
 I gluc, gluc, gluc, se'n begué una copa de mig litre.
 —Turut, turut, tururut...—féu la ràdio.
 —¡Traición! ¡Aguilar y Pichi Pon vuelven a ser republicanos!
 ¡Quita de la maleta los calcetines y el cepillo!
 —¿Y Sanjurjo y los generales?
 —¡Que se sanjurjen!... Duque, tráeme otra copa y sírvase de algo el que quiera tomar... que lo que es a mí, ya me han dado.

Aquestes paraules de don Alfons han estat molt comentades en els cercles aristocràtics del balneari. — Wolff.

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

LA BORSA LAVIDA

COTIZACIONES	
Repúblicas consolidadas	Tant com vulguin
A. Z. A. N. A. S. presidenciales	100.000
Hazañas monárquicas	100
Sevillanos	00
Estatuts	100/100

Amb l'expectació que reclamen els fets de gran envergadura, era esperada la consolidació de les Repúbliques emeses el 14 d'abril. A desgrat dels temors que alguns financers abrigaven arran d'aquesta operació, s'ha efectuat amb tota felicitat i produint, com a conseqüència, un ingrés fabulós a la reserva (de generals).

Els Estatuts, amb aquest motiu, han sofert una pujada tant convenient com inesperada que els posa a la par, quan fins ara havien estat a parir.

CASA BON TEMPS
 QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÉFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCS
 ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

amb el cor a la mà.

TOT SE SAP!

Dimecres passat, a les tres de la nit, mentre a Madrid sonaven els primers trets entre els monàrquics sublevats i les forces del Govern, al cabaret Hollywood de Barcelona, una senyoreta d'aquestes que surten de nits i que fumen, declarava a un client de la casa:

—En esta misma hora, en Madrid ha empezado el jaleo. Potser no estaria de més aclarir per què l'esmentada senyoreta estava tan ben informada. Deu ser parenta d'algú dels sublevats.

FESTES DE LA RABASSA

Els senyors Companys i Aragai, constituïts en Comissió de Festes, n'estan organitzant una per commemorar l'aniversari de la primera victòria del raim de la rabassa morta. La festa consistirà en un banquet que es celebrarà, com el seu nom ja ho indica, a la Rabassada.

FIGURINS DE MODA
 Combinació de granota i d'uniforme, model molt a propòsit per assa. fs de Carnaval

BEN INFORMATS

El «Daily Sketch», de Londres, del dia 12 (no ens dolen prendes i pels nostres lectors hem après l'anglès) publica unes notícies dels fets de Sevilla i entre altres coses diu les següents, que no publiquem en l'idioma original per estalviar el preu de les lliçons als nostres subscriptors:

«La presó de la ciutat fou cremada fins els fonaments, després d'ésser alliberats els presos per la multitud.

«Una multitud de 200 persones atacà la luxosa mansió del Marquès de Luca de la Tènia, propietari d'«A. B. C.».

«Tot el tràfic parà i no sortiren els diaris.

«Els propietaris dels Cafès feren un rugient (roaring) negoci en «manzanilla», el potent licor dels sevillans.»

En Sanjurjo prengué billet d'ida i Huelva... però no hi tornarà

ELS BENS FLORALS

SEVILLANA "Fandangillos" de la sublevació

Sublevó toita la tropa en Sevilla un generá, y luego salió pitando camino de Portugal. ¡Olé los tíos valientes!

(Fandanguillo.)

Quisiera ser generá y tener muchos galones, pa pasarme la República por debajo der sombrero y luego echar a correr, a ver quién llega primero. ¡Salero!

(Fandanguillo.)

El alcalde de Sevilla no teme a los sublevados, que se llama La Bandera, de pantalones calados, y se desayuna con entorchados. El alcalde de Sevilla

(Fandanguillo.)

Si será republicano, que llevaba una boina cuando le metieron mano dos guardias con carabina. El muy tirano.

(Fandanguillo.)

Mira si seré valiente, mira si seré juncal, que nada má soy teniente y corro como un generá, cuando juyo de la gente por la carretera rea.

(Fandanguillo.)

La cabeza del traído pide er pueblo de Sevilla. Yo quiero que me den cuatro pa bañá a mi chiquiña que no sabe nadá. La probe.

(Fandanguillo.)

Prisionero de Solsona y atao de pies y manos me lo llevan los seviles a aquella mala persona. Braulio, trátemelo bien. ¡Mira que tienes hermanos!

(Fandanguillo.)

EL DR. ALBINANA S'APUNTA UN TANTO

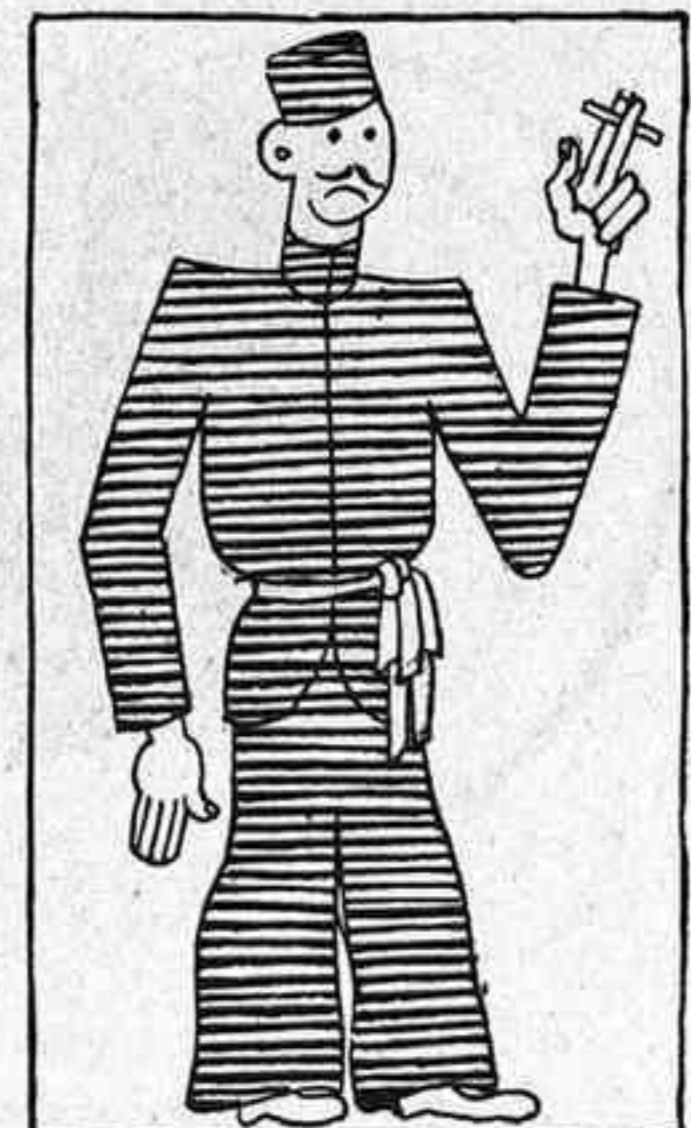
Els Laboratoris Greol d'aquesta ciutat, van trametre una carta de propaganda dels seus productes al senyor Ricardo Piris, Practicante, Valencia de Alcantera (Càceres).

Al cap de pocs dies la casa va rebre la mateixa carta i en el sobre el senyor Piris, practicante, hi havia escrit, amb la lletra que és de suposar, el següent:

Debulvase a su procedencia no quiero de Cataluña ni la salud.

Viva el inmortal Cerbantes. Viva el León de Castilla. ?España?

No sabem que a la província de Càceres s'hi publicués un diari titulat «La Humanidad», però aquesta ortografia sembla indicar-ho.

FIGURINS DE MODA
 El dernter cri d'elegancia masculina. Pijama-presideri, de color verde, de gran èxit entre l'aristocràcia espanyola

El Be Negre

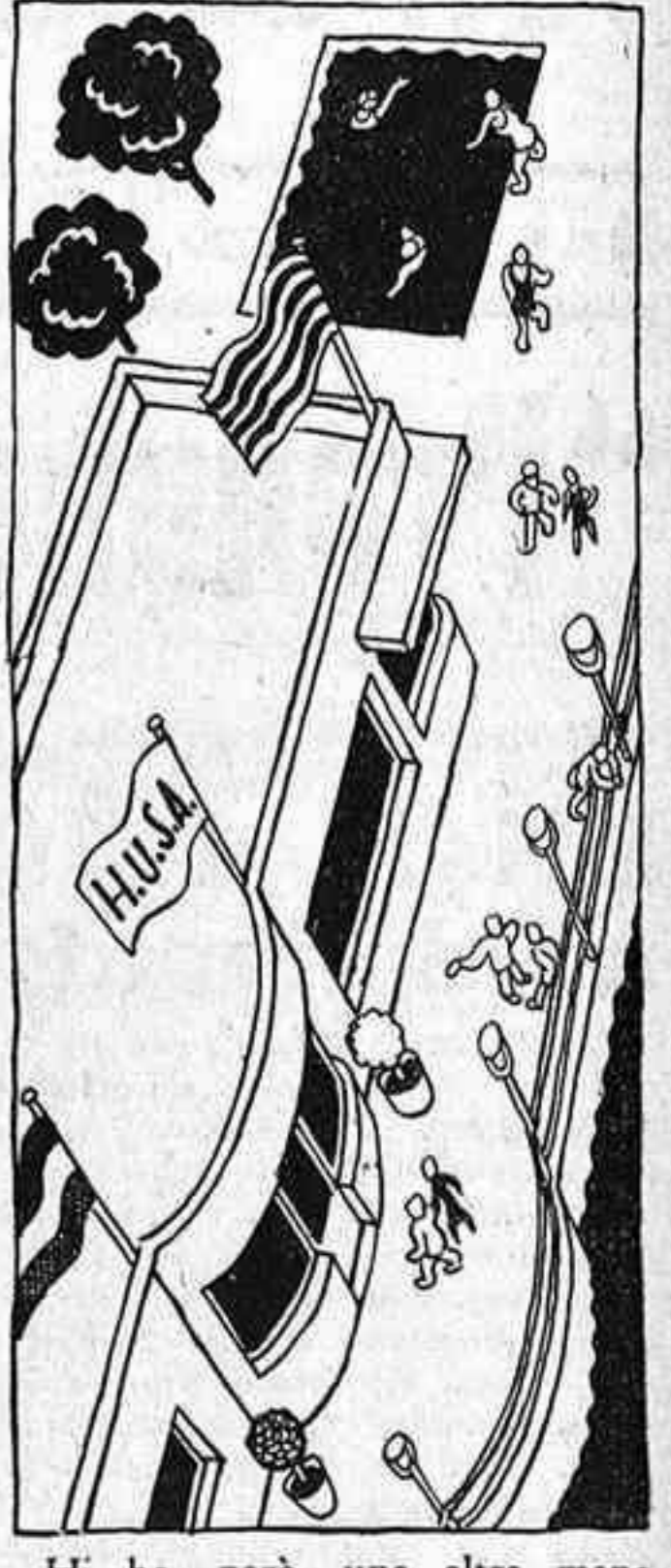
Calsina, l'infatigable organitzador d'exposicions de caricatures i no menys infatigable auto-adjudicador dels premis de les mateixes, sembla que es proposa portar a terme la inauguració d'una nova exposició en la qual ell només hi assumiria els càrrecs de president, adjudicador de premis i expositor. Pel que pogués ésser, els artistes invitats s'han limitat a trametre-hi, anticipadament, adients targes de felicitació.

Ha produït gran satisfacció entre les penyes artístiques de tot Catalunya la recent i fins i tot inesperada decisió del conegut dibuixant Opisso renunciant a seguir exhibint el seu ja popular «smocking».

Presentim, degut a aquesta particular circumstància, un febrós estiu de Sant Martí per a la seva història a l'ensenyem que matusalèmica trinxera.

Veritats com temples

Hi ha diverses maneres de fer anunci. Una, la que tots vostès saben, o sigui, contractar l'espai X d'un periòdic, i escriure-hi que les millors camises o els millors automòbils són els de tal marca. Aquesta és una mena de propaganda de poc compromís i de menys fantasia que està gairebé a l'abast de tothom.

Hi ha, però, una altra mena de propaganda, més fina, més eficaç, més intel·ligent, que consisteix a fer empassar al lector, sense que ell se n'adoni, es excel·lències de tal o tal producte o establiment. Aquest sistema de publicitat ha estat servit per tan bones mans; hem llegit elogis tan discrets, que nosaltres els hem pres de bona fe i resulta que eren pagats a tant la ratlla, que ara, honrats com som, ens ve molt costa amunt parlar bé d'alguna casa o d'alguna cosa, perquè tenim por que els nostres lectors, maliciosos de mena, es pensin que els volem ensarronar.

Per això, per les raons que acabem d'exposar, gairebé no ens atrevim a dir que hem anat a Sitges; i que un cop a Sitges, no ens ha quedat més remei que anar al Casino de la Piscina. És clar que tot el que portem escrit no compromet a res. Però, si els diem que aquest casino és la construcció d'esbarjo més graciosa que hi ha en tota la costa catalana, ¿ens creurà la gent?

No ho sé, però ens hauria de creure.

Quan EL BE NEGRE es posa seriós i fa una afirmació, val la pena de fer-ne cas. I ara, nosaltres també diem: que si ens perdem, no cal pas que ens cerquin per aquí o per allà. No. Ni a Biarritz ni a Ostende. Si ens perdem, que ens busquin per la Piscina de Sitges.

I consti que és de les poques vegades que parlem veritablement amb el cor a la mà.

Un número

En els medis teatrals s'ha comentat molt favorablement l'èxit que per a l'estament dels autors de petit dret representa el paper brillantíssim que dos dels col·legues més destacats han jugat en la repressió de la sanjurjada. Ens referim—els lectors ja ho hauran sospitat—a la intervenció del senyor Braulio Solsona, governador de Huelva, que va detenir el general derrotat Sanjurjo, i del senyor Paco Madrid, que s'ha incautat d'«El Debate» en nom del Govern.

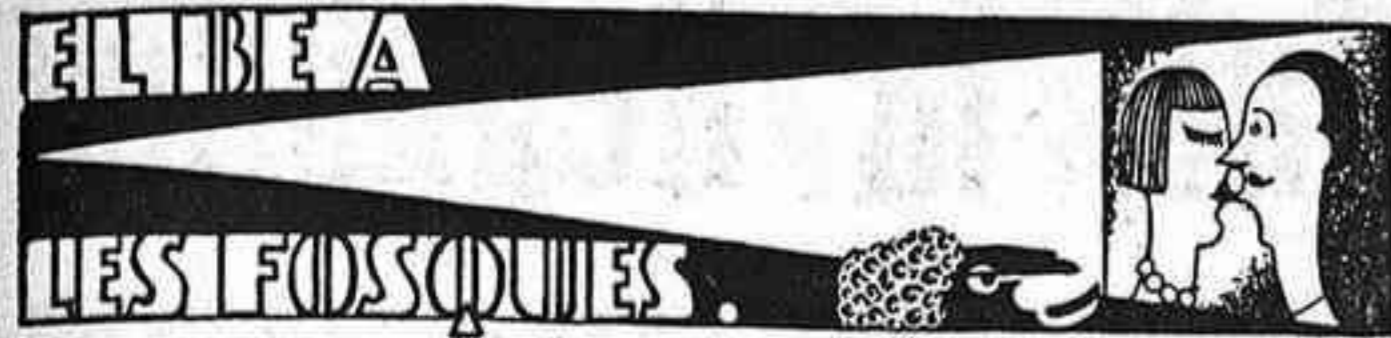
Al pobre Sugranyes, en canvi, ni de quefe de clac no l'han volgut.

LA BEGUDA DE MODA PINYA

TRÓPIC
 Tel. 18301
 VERITABLE SUC DE PINYA AMERICANA

AMOR DE PARE
 El noi m'ha enganyat, de manera que ja ho sabeu; si han d'afusellar algú que l'afusellin a ell

Els cinemes continuen la gran campanya de represes. Pels films que donen, es veu la completa impossibilitat que hi ha durant la campanya d'estrenes de donar films acceptables, bons o excel·lents i es veu que si no fossin les superproduccions no sabrien pas les pobres empreses què donar.

Ara que tenen les mans lliures i poden triar més o menys lliurement, ens donen les meravelles del senyor Mojica, del senyor Vilches i d'altres d'aquests senyors tan hispano-parlants com barba-representants. Al Coliseum segueixen amb gran entusiasme laborant pel cinema patri fet a París i a base d'aquest cinema van donant tot de films Paramount que, és clar, no són el millor del programa.

Si el Fantàstic és el cinema més fresc de Barcelona, el Capítol li fa la llesea posant els espectadors de pell de gallina. Ara, que és una gallina vella, de les que diu que fan bon cal-

do. La gallina d'aquesta setmana és el «Dr. Frankenstein» de la Universal (gallina de caldo, no pas d'ous d'or).

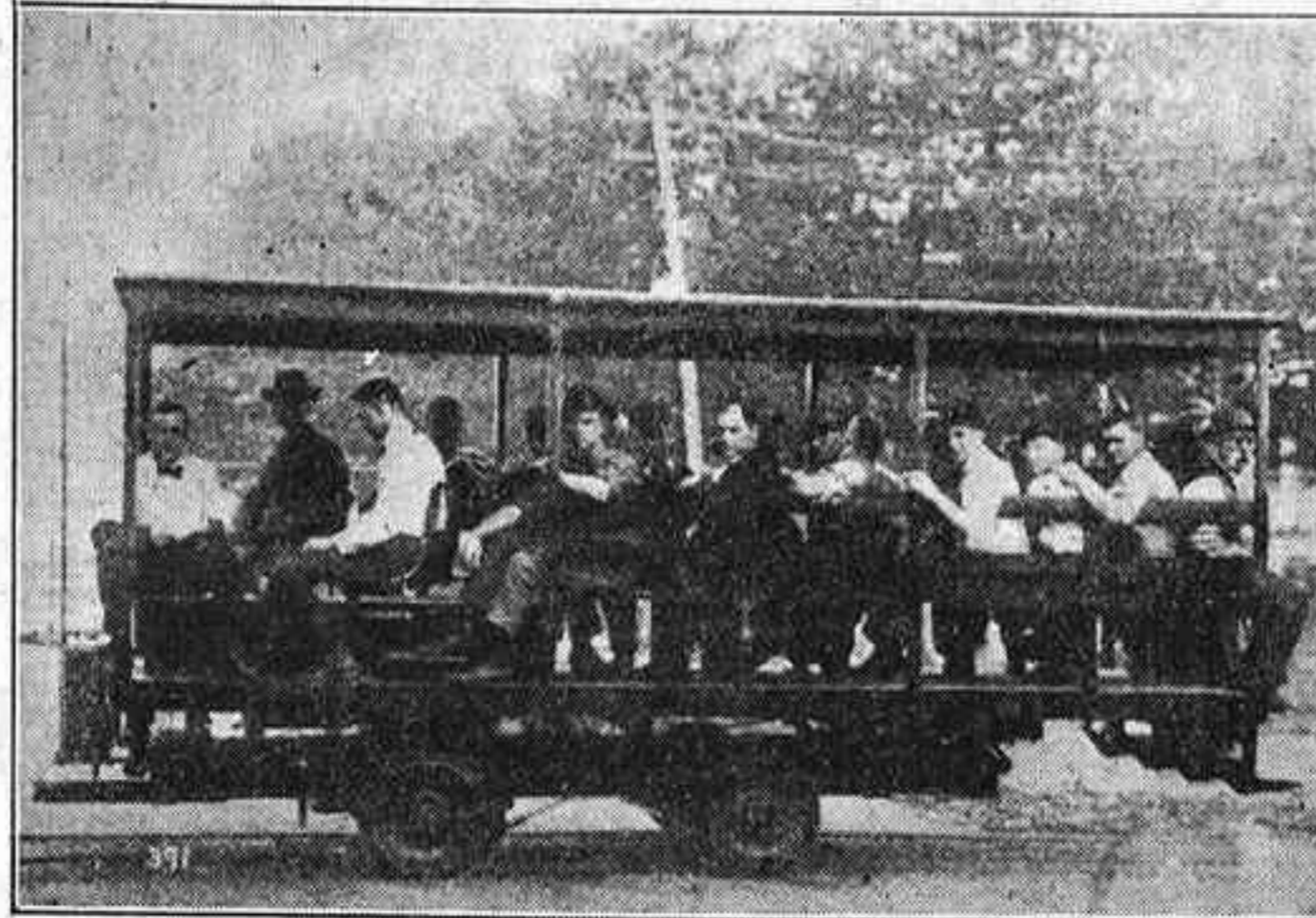
L'Associació de Cinema Amateur ofereix dos premis de 500 pessetes per un film de vacances. Es diu si es proposa guanyar-los la casa Balart i Simó amb les seves «Carceleras». El cavall blanc diu que no s'hi veu de content de poder recuperar el que sigui.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57-Telèfon 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12
Localitat única, seient 1 pta.
NOTICIARIS I REPORTATGES

FOX
Documentals, etc.
Demà nou i important programa
Equip sonor, R. C. A. Photophone

Vehícle que utilitzaren el general Sanjurjo i els «seus» per a veure si aconseguen arribar a Portugal a implantar la monarquia. Val a dir que després de contemplar aquest històric document gràfic hom s'explica a bastament la temerària labor d'en Braulio Solsona
(Es una foto «Be Negre»)

PARODIES D'«EL BE»
Pintura de Torroella

per Josep Pla

El meu avi, que era un home obert, amb un cor com una casa de pagès, de vegades em prenia a donar un tomb pels afores de Torroella. I bé; què voleu? A mi Torroella sempre m'ha agradat. Les hortes tenen un color de merda d'oca treballat, els ocells xarrupen dins els recs d'aigua fresca, les mosques guarneixen la cua d'una ase, el paller s'infla amb pedanteria, el sol fa petar la becaina de la posta darrera el mugró d'una muntanya rogenca i aspra. Us topeu amb les dones que vénen del camp amb una cassoleta plena de grans d'arròs arrapada a les anques i cantant una cançó d'una manera vaga:

Mentre anava caminant
el gos li anava darrera
mentre anava caminant,
trahalà, traha-lera...

Es veu el Ter, el pescador de truites extàtic, amb els peus plens de durícies, el perdiguer al costat de les orelles esmolades. De vegades, del darrera un camp d'userda, us arriba el bombolleig gras d'un doll d'aigua fresca omplint un safareix diminut de color de sulfat de coure. Ah, la delícia de les tardes de Torroella!

Si us estireu sota l'ombra d'un arbre veureu que us ve son. Quan ja teniu la son ben agafada us arriben els roncs. I llavors dormiu. Entretant el paisatge es va desinflant, els préssecs suquegen de felicitat i el cel es torna de color de pasta dentifírica. Passen un vol d'orenetes amb una lluminosa taca blanca damunt del pit, mentre el campanar deixa caure aplomades, cinc campanades. I bé; són les cinc de la tarda.

De darrera una persiana vagament descolorida sentiu les notes d'una tenora que mastega Pep Ventura com aquells mariners de Palafrugell quan masteguen tabac.

La gent de Torroella té un ull de perdut, una riulla franca i un cor d'oriol. Els botiguers us miren pel darrera els vidres dels aparadors d'una manera goluda i fins i tot sensual. No sabeu d'on us arriba una gran alenada de fresca que ho fa tremolar tot, que posa una mica de pell de gallina a totes les fulles dels arbres. S'encenen els primers fanals. De la barberia en surt una cornamusa de conversa perfumada de quina de poc preu.

El moviment creix, a l'església toquen a rosari, el poble comença a fer olor de llet acabada de muntir i de ravenisses. Passen uns guàrdia-civils amb els grans bigotis teatrals.

Caminant caminant arribeu a la plaça. L'església respira baf de pergamí consumit i d'encens de l'últim funeral. De vegades tot fumant un cigarret mig aclucats els ulls. Llavors sentiu: el xerric d'unes sabates d'un senyor que com tots els rics de poble té una mala fama que fa esparverar, la veu metàl·lica i esquerdada de l'aparell de ràdio del cafè, el miolar d'una criatura, sis renecs d'un color de sang de bou...

Passa la llevadora. Un esmolet, dues cantonades més avall, fa xisclar un ferro rebregat.

Ai, carall de Torroella!

Meanwood-Leeds, 1932.

JOSEP PLA

En els medis artístics es comenta molt favorablement que una parella de clowns hagin adoptat el nom de Pik i Pon.

Quan en Joan Tomàs la descobreixi li otorgarà el títol de parella ideal que Blanca Negre ve usufructuant a través de tots els seus partenaires.

L'afer dels plagis segueix embolcallat de les més negres confusions i els exabruptes més suculents.

Ara resulta que ja hi ha qui afirma que l'article del senyor Francesc Preses sobre la qüestió dels plagis aparegut a Mirador d'ara fa dues setmanes, és un plagit d'un article que va publicar en Lluís Capdevila a La Hormiga de Oro.

Vaja, que no hi ha un pam de net!

Ara sí que sembla un fet la no inauguració d'una nova temporada de teatre català al «Novetats».

Ho lamentem. Tan bonic que feia tenir un teatre català i poder permetre's el luxe de no acostar-s'hi mai!

A «La Vanguardia» de dijous passat hi veiem inserida aquesta notícia:

Una comissió de los artistas que formaban la compañía de circo que actuaba en el Olympia; visitó ayer al gobernador para darle cuenta de que el empresario que les tenía contratados ha desaparecido sin abonarles sus sueldos.

On pot deduir-se, amb relativa facilitat, que no sols eren els artistes els que feia temps que passaven la maroma.

L'empresari del Tivoli segueix

TEATRO NUEVO

Gran Compañía de Teatre Líric Cubà

Tots els dies
SENSACIONAL EXIT de

LA VIRGEN MORENA

i de les Il·lustracions Instantànies

HABANA-NEW-YORK

Insuperable conjunt mai vist a Barcelona

La restauració monàrquica encara està V.E.R.D.E.

fiat els grans esgarips «publicisto-comercials» explicant, amb una ingenuïtat que si bé no l'honora tampoc el reivindicar, que persisteixen els atracaments més descarats durant les representacions de «La pipa de oro».

Ves per on els rabassaires s'hauran topat — finalment — amb uns acèrrims competidors.

Literatura

D'un treball literari aparegut recentment al Diario de Villanueva y Geltrú:

...i sobretot, cridava d'una manera extraordinària l'atenció el contrast massa viu — massa contrast — de Mary i l'aldudit senyor. Aquelles disset primaveres ressaltaven vivament al costat de les viscudes de més pel seu acompanyant. Aquell vostre fi, expressiu, desentonava al costat de la cara indiferent, tant-se-me'n-dona. El cosset desinvolto, esportiu, gràcil, de Mary, perdia una de les millors expressions per a exhibirse.

Ara vegin quina llàstima!

«El silenci és l'ànima del treball»

El senyor Vachier es dedica aquests dies de comparacions a donar ensurts de mort a les seves coneixences.

Quan aquestes arriben a casa amb el cap ple d'intrigues, misteris i complots, es troben sota la porta un sobre llarguet en un dels angles del qual hi ha una cara negra amb una mà negra que senyala un silenci negre i sota un lema manuscrit, aparentment per una mà negra que diu «El silenci és l'ànima del treball». De quin treball? D'un treball negre? D'un treball de negre o d'un treball tenebrós?

Quan el destinatari, a punt de defallir obre la carta, es troba amb una carta del senyor Vachier que li demana que li digui quins sorolls el molesten més. Hom respira i aleshores els suportarà tots. Entre els sorolls habituals que figuren en el qüestionari, crida l'atenció el «drinc de les campanes dels bombers». Evidentment, és molest pels ciutadans que tenen la dissort de trobar-se en el camí d'aquests funcionaris quan es dirigeixen cada dia al treball, el deure continuat d'aquella campana dia darrera dia; troben per a fallar el soroll que han de suportar els veïns dels tallers on els bombers treballen; el soroll de les mangueres, de les parets en caure, de les bigues i de les flames, els crits dels que es cremen i els comentaris dels curiosos són sorolls que el senyor Vachier no s'hauria de descuidar d'estudiar i a ésser possible disminuir, sinó suprimir-los del tot.

TEMPORADA DE GRANS REPRESSES

Saló Catalunya | Capítol Cinema

Avui i demà

!WHOOPE! Per EDDIE CANTOR

Sombras de la Ley Per WILLIAM POWELL

Puerto Infernal Per LUPE VELEZ

El Angel Pecador Per NANCY CAROLL

Dijous a diumenge

Nacida para amar Su hombre

Toda una vida Intromisión

Preferència: 1'50 — General: 0'75

I UN BE!

En Benigani s'ha compromès a decorar les barbes de l'Unamuno.

En Lluís Capdevila es proposa demostrar que Lenormand i Pirandello s'entrenen a plagiar-lo.

En Francesc Pujols treballa activament en la confecció de la lletra d'uns rosaris semi-laics.

Pompeu Falra ha estat objecte de diverses esmenes, durant la confecció del seu diccionari, per part dels redactors de L'Humanitat.

L'escultor Joan Rebull ha fet un cap nou i en Pi i Margall.

Sebastià Gasch ha emprès un llarg viatge per Europa amb l'únic objecte de descobrir «la parella ideal» i donar una lliconeta a en Tomàs.

L'arquitecte senyor Francesc Massot s'ha compromès a posar un piset a «la gata Maura».

El germà Gassol ha rebut temptadores proposicions de publicitat del «Crecepele New-York», recentment posat al mercat.

De resultes del «pronunciamiento» de Sevilla el «Real Circolo Republicano» que capita-

neja en Pich i Pon ha canviat la seva raó social.

A L'Esquella de la Torratxa han pagat a tothom.

Apelles Mestres ha començat una interessantíssima col·lecció de sierrapolleras i botons de calçotet.

El nostre bon amic i col·laborador Valentí Castanyes ha estat proclamat campió de «tennis» de Sardanyola.

Ramon Vilaró prepara una exposició de la fulla d'afaitar del poeta.

Hi concorreran els celebrats poetes «Gillette», «Toledo» i altres no mehys coneguts.

Ha sortit el queixal del seny als senyors Raymond d'Abadal i Joan Estelrich.

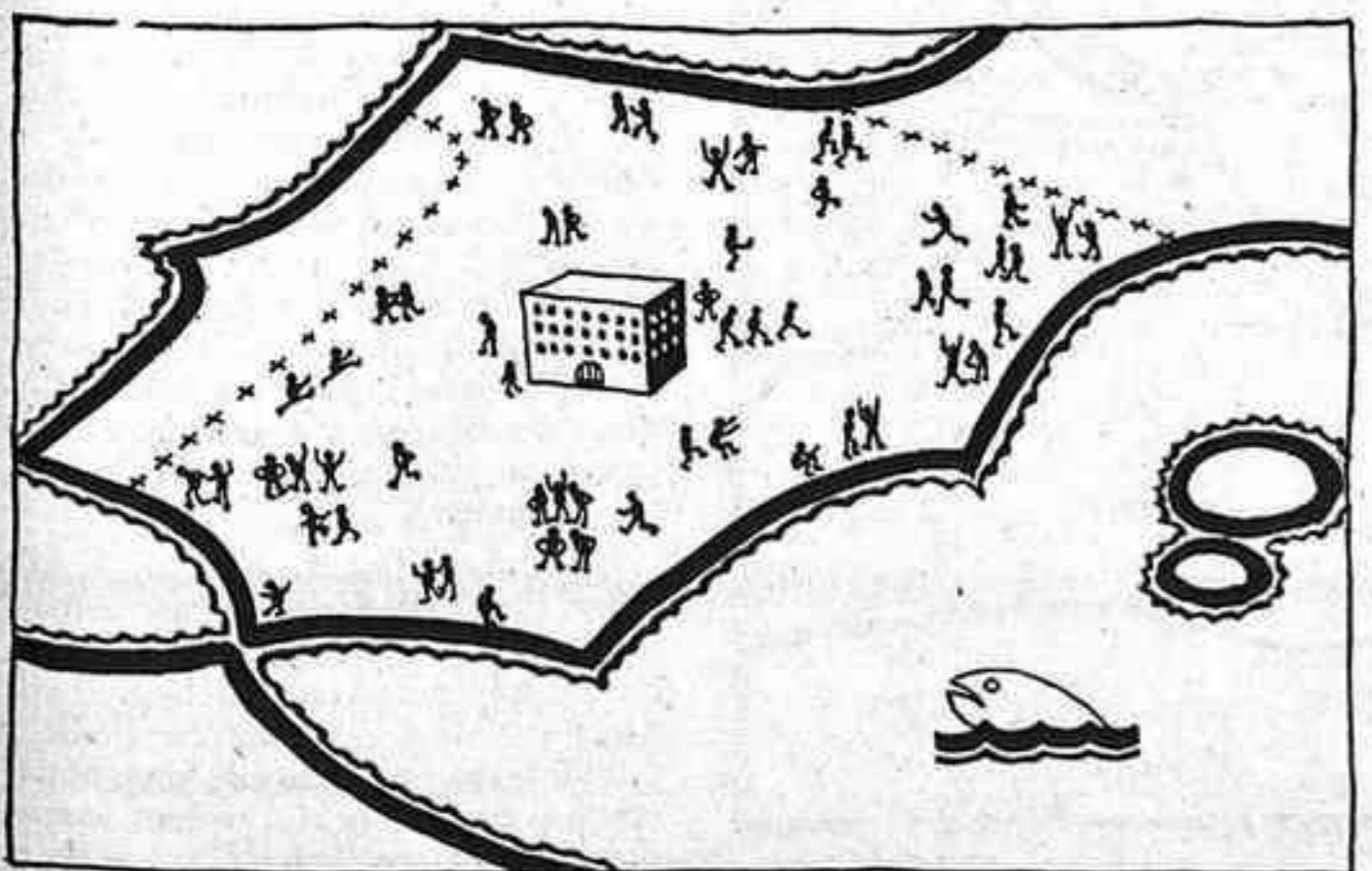
Amb aital motiu a la «Lliga» han tramès un preciós joc de calçotets de llana a don Francesc Cambó.

Joan Miró sembla que exposarà una tela a la manera de Francesc Vayreda, titulada «La vaca rosca».

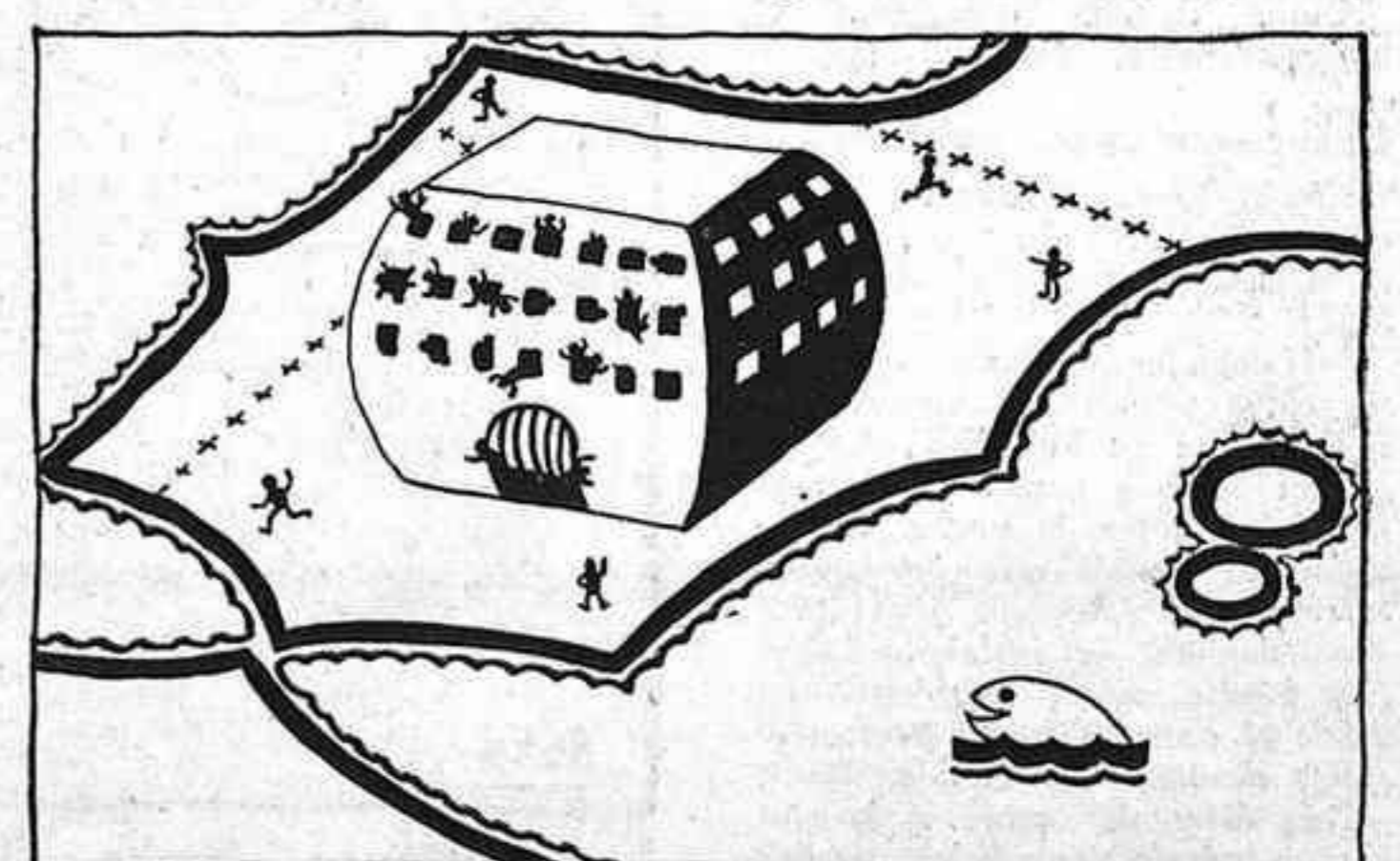
El ros-única nota surrealista d'aquest tema pictòric — es proposa obtenir-lo per mitjà de constants frotacions d'aigua oxigenada.

GRAGEAS "FIVE"
CONTRA EL MAREIG

BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

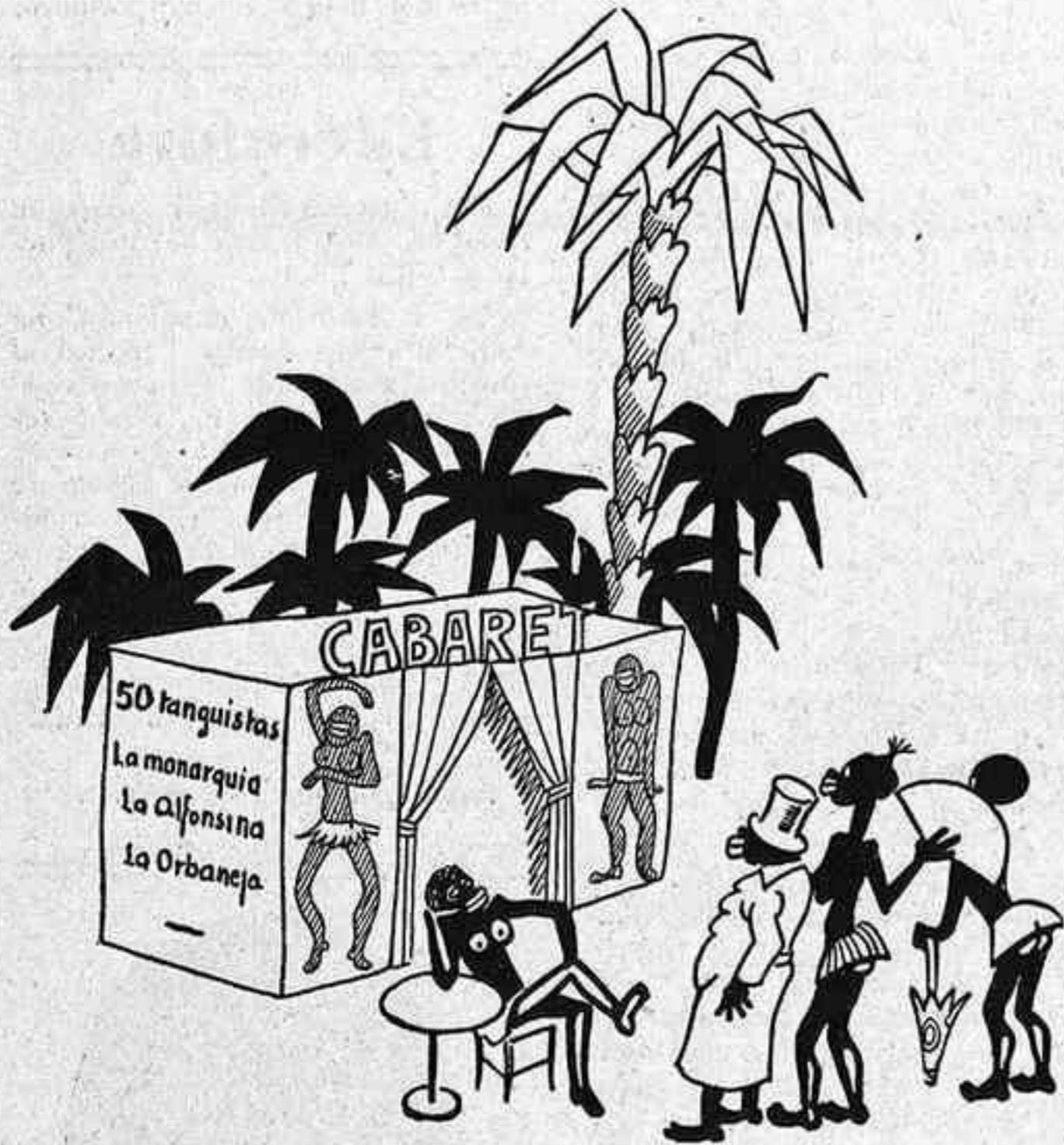
Abans del 10 d'agost.

Després del 10 d'agost.

Per si la "sanjurjada" hagués triomfat, la República Monàrquica ja tenia preparat el seu programa de festes

Per reciprocitat a la delicadesa del Sr. Lerroux, s'oferia un nou Jordà per als republicans de darrera hora. — Volien la República Monàrquica de ganduls de la pitjor mena.

Projecte de cabaret a Bata, per amenitzar l'exili del general Sanjurja.

La barroeria inqualificable de la guàrdia d'assalt en ficar-se on no la demanaven, va fer fracassar, en opinió dels tècnics, un dels moviments més «hermosos», que diria el senyor Giralt, de la història. Tot estava preparat, fins en els més nimis detalls, i si no hagués estat per una manca de tacte només excusable en la inexperiència filla de la joventut, a no ésser que fos en la joventut filla de la inexperiència, que tot podria ésser, a hores d'ara estaríem en plena celebració de les solemnes festes de la implantació de la República monàrquica, que no sabem pas el que ens perdem. Però si s'han perdut les festes no s'ha pas perdut el programa, que EL BE NEGRE, més hàbil que la policia, va saber trobar «a la casa d'una personalitat republicana que fins fa poc havia ocupat un càrrec d'elecció popular», com deien els diaris. Els nostres lectors hauran endevinat tot seguit que aquesta personalitat republicana havia ocupat el càrrec de diputat a Corts. El programa trobat pel nostre enviat especial era el següent:

DIA 10. A la matinalada: Ocupació, com diuen els diaris, del Ministeri de la Guerra, Direcció General de Seguretat i Palau de Comunicacions. Traca, diana i esmorzar.

A les onze del matí: Enderrocament de la República democràtica de Treballadors de totes classes, i instauració de la República monàrquica de ganduls de la pitjor classe.

A dos quarts de dotze: Processament del Govern, declarat facciós; de les Corts, declarades faccioses; dels republicans, declarats facciosos, i dels catalans declarats facciosos.

A tres quarts de dotze: Solemne afusellament de gala dels elements facciosos.

A les dotze: Banquet a honor del senyor March, pagat pel senyor March. Les tropes lleials fumaran tabac de contraban, contrabandat especialment del senyor March.

A les tres: Ocupació de càrrecs.

De tres a set: Aprofitament dels càrrecs ocupats.

A tres quarts de vuit: Vermut amb olives i arribada del republicà de tota la vida, però no d'aquest govern, general Sanjurjo.

A les vuit: Arribada del republicà de tota la vida, però no de la República, don Alfons de Borbó.

A les nou: Sopar, cafè, copa i puro.

Després del sopar: Llibertat de cults.

DIA 11. A migdia: Diana i lectura dels diaris.

A les dues: Dinar, cafè, copa, puro i migdiada.

De sis a set: Aprofitament intensiu dels càrrecs ocupats.

De set en amunt: Llibertat de cults.

DIA 12. A les quatre de la tarda: Diana i lectura de la premsa, berenar i inauguració de la màquina aprofitadora dels càrrecs ocupats. Tot seguit, llibertat de cults.

DIA 13. A les sis de la tarda: Diana i llibertat de cults.

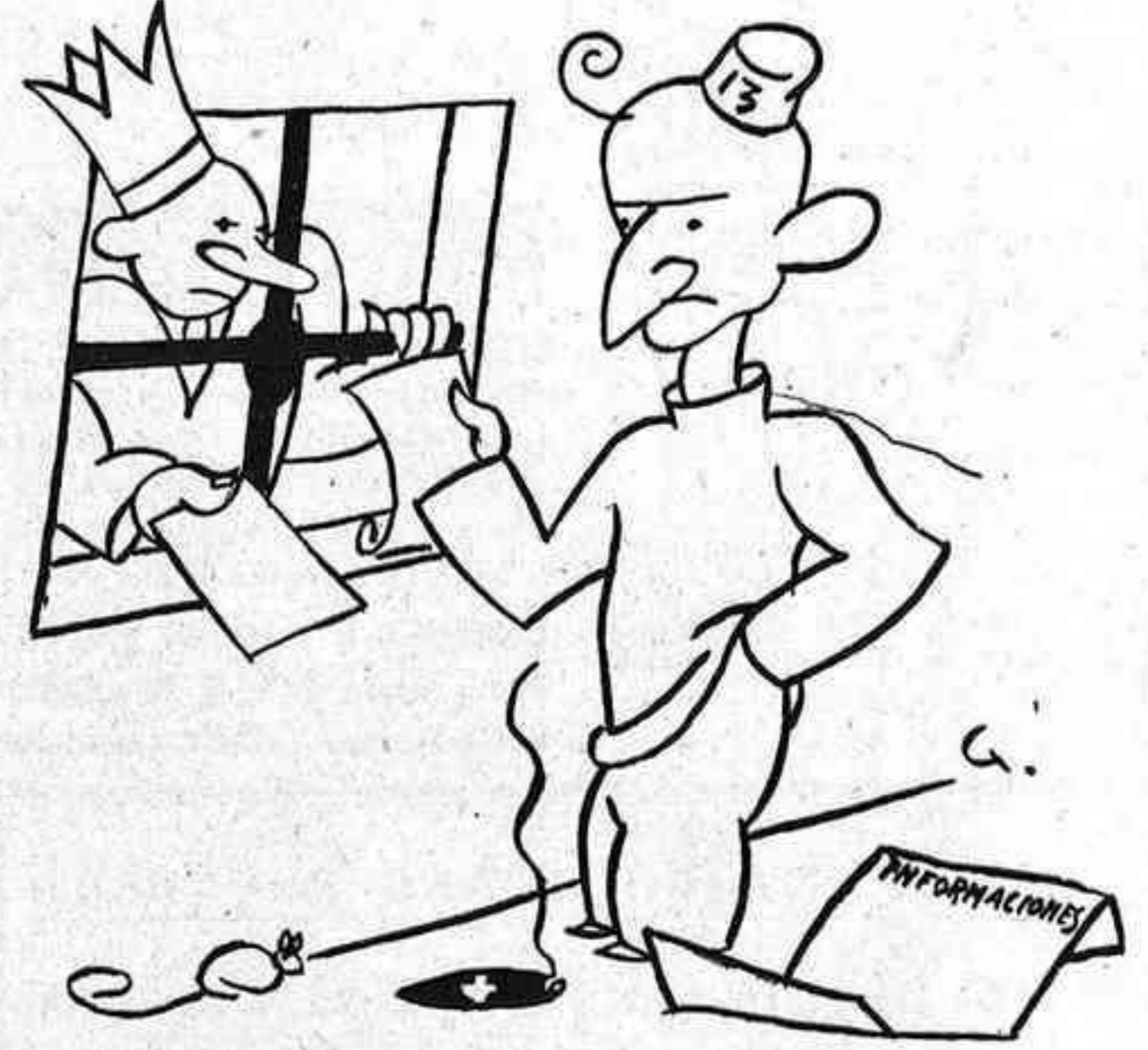
DIA 14.—Inauguració oficial del nou Jordà, venda d'entrades per banyar-s'hi i repartiment de passis al Partit Radical.

DIA 15.—Gran festa de l'Estatut de Catalunya (fes-te fúmer).

DIA 16.—Continuació de la història d'Espanya.

NOTA.—Durant els dies de les grans festes, entre altres diaris, publicaran números extraordinaris celebrant els esdeveniments, *El Dia Gráfico*, *La Noche* i *El Progreso*, amb articles i retrats allusius.

Com es pot comprendre, aquest programa no s'ha pogut realitzar, si exceptuem el número dels números extraordinaris d'*El Dia Gráfico* i *La Noche*, que han tingut ocasió de fer les més brillants manifestacions d'adhesió al règim i publicar les més allusives fotografies.

..... I PAGAR EL BEURE
—Don Joan, aquí té la factura.
—No havíem quedat que me la portaríeu a domicili?

orelles esgarriades

Aclaració

Hem rebut la següent carta, i, respectuosos, com sempre, amb la veritat, no tenim cap inconvenient a publicar-la íntegra:

Barcelona 11 agosto 1932.
Sr. Director de EL BE NEGRE.
Presente.

Muy querido amigo:
Le ruego que no crean lo que hacen correr voces volátiles, de que el martes diera orden de publicar en la primera plana de los diarios de mi digna dirección el retrato del general Sanjurjo. Yo sólo dije que lo prepararan por si ganaba la revuelta, que es cosa muy diferente. Todo lo demás que se diga son puñetas.
Le saluda con consideración y hasta e. ss. mmi.

JUAN PICH Y PON
Nota: No les extrañe la buena letra de esta carta, pues está escrita a máquina.

Avis als lectors:

Aquest número de "El Be Negre" surt el dimecres en lloc del dimarts.

Ho diem perquè, equivocadament, no el vagin a comprar ahir.

Un perill

El corresponsal de La Vanguardia—facerosa Vanguardia!—a La Cisa, dimarts passat escrivia les frases següents:

Los niños de la colonia escolar La Cisa el domingo día 31 fueron obsequiados en señal de despedida con un selecto concierto de piano, guitarra y canto interpretado por el joven barítono Jaime Cervera, de Vilasar de Dalt, que con su potente voz, a los acordes de su guitarra, cantó algunos fragmentos que hicieron las delicias del infantil auditorio.

Al poco rato, atraídos por el influjo de su música, fueron compareciendo innumerables personas que se hallaban por los alrededores de La Cisa.

Des del tamboret de la nostra modesta—aquesta frase és un plagiat—ens permetem opinar que amb gaires barítons com el jove i fins i tot impopular Jaime Cervera, les estacions radiotelefòniques es veurien obligades a plegar.

Un vident

El Diluvio de dijous publicava unes declaracions de Fernando de los Ríos.

Recordó — deia entre altres coses — que en 1926, hallándose en Nueva York, le sorprendió allí la revolución artillera.

La informació es titulava: Lo que molesta más a los ministros. Ja sabem què és: viatjar amb 17.334 anys d'anticipació.

Rapideses

De la pàgina d'Excursionisme de Las Noticias és el retall que reproduïm:

SALIDAS PARA MAÑANA
La Asociación de Talleres de Calzado efectuará una excursión para visitar Castelldefels, Sitges, Vilanueva y Geltrú y San Sadurn de Noya.

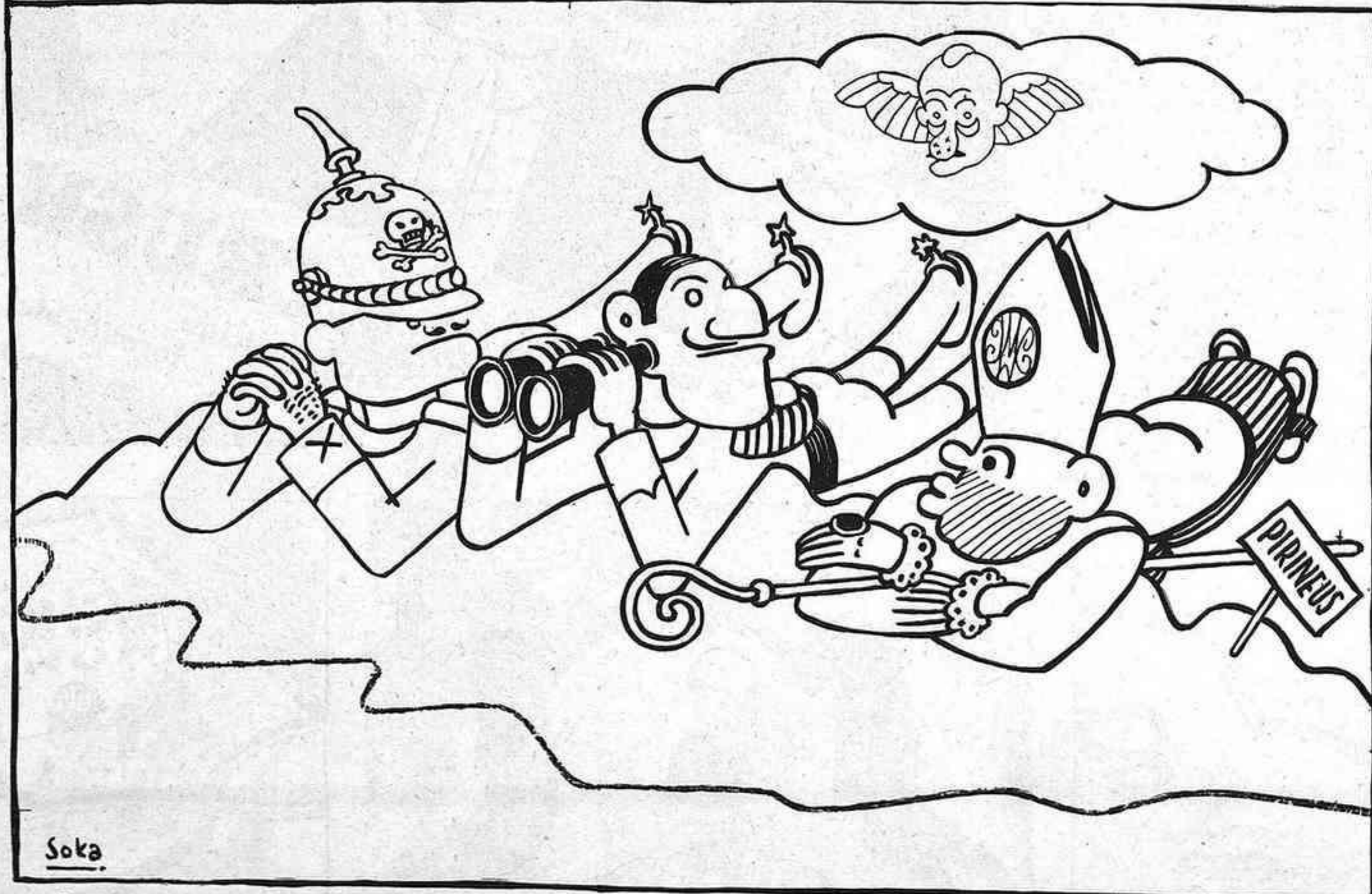
Se saldrá de Barcelona a las ocho y se regresará a las nueve. Quina manera d'aprofitar el temps!

Coses que es perden

En El Ciero de dimarts de la setmana passada aparegué aquesta notícia alarmant d'Arenys de Mar:

—Habiendo desaparecido nuestra playa y siendo numerosos los vecinos que en los días calurosos gustan de ir a pasear y pasar el rato en ella por la noche, no estaría por demás que por quien correspondiera, y aunque fuese provisionalmente, se instalaran algunos faroles en el trozo que va desde el paseo Xifré al puerto, al efecto de hacerlo accesible.

Deu ésser per veure si la troben, o potser perquè les parelles s'empenyaven a cercar-la a les fosques i trobaven altres coses.

D. Alfonso. — Calla calla, que l'agafarem viva!
Mossèn Segura. — Un altre dia, germà...